

ІДІЛ та кремлівські таємниці

Влад КОСТРОВ

22

Поява на офіційному ресурсі ісламістів ІДІЛ «Аль-Хаят» відеоролика з погрозами на адресу РФ викликає низку запитань. Адже Білокам'яна, яка поводить на Близькому Сході, наче слон у посудній лавці, в тій самій Сирії фактично воює все ж не з ІДІЛ... На словах і в пропаганді – так, на ділі ж – ні. Російські літаки цілеспрямовано бомблять здебільшого сили помірної опозиції. І раптом така різка реакція – вибух пасажирського аеробуса А321 у Єгипті й погрози ІДІЛ у відеоролику з ісламськими піснями російською мовою та обіцянками захопити Крим (?!), Кавказ, Урал і Поволжя. Непорівнянні за масштабами російської участі у війні проти ІДІЛ погрози на адресу РФ наводять на думку про те, що це чергове «вкідання» в рамках інформаційної війни, підготовлене саме російською агентурою.

Неймовірно? Цілком імовірно. Нагадаємо, що на боці ІДІЛ, як повідомляли навіть російські джерела, нині воює понад двадцять тисяч російських громадян, до числа яких спецслужбам РФ ніщо не заважало впровадити сотню-другу агентів. До того ж неважливо, чиї це агенти – ФСБ, СЗР або ГРУ Генерального штабу РФ, у кожному разі їх можна використовувати для проведення вигідних Кремлю акцій, включаючи й участь у інформаційній війні. А щоб внести ясність у авторство згаданого ролика, подивимося на все це з урахуванням рекомендацій для таких випадків іще прадавніх римлян: кому вигідно?

Насамперед: що таке ІДІЛ? Це «халіфат» із твердою вертикальною структурою, який геть не зацікавлений в ескаляції конфлікту й тим паче не має наміру воювати з усім світом. Не до Криму та Уралу тамтешнім «халіфам». Їм впорядкувати би вже зайняті території, чого не виходить зробити й без РФ, котра якраз мало на це впливає. Найпевніше, Росія прагне показати Заходу, що нібито разом з Європою перебуває на вістрі ісламської загрози. По один бік барикад. Хоча це далеко не так. Але ж це вже десь було: кремлівський очільник на ювілейній сесії ООН виголошував промову саме в цьому ключі. От і виходить, що Кремлю, а точніше – Путіну з його прагненням нав'язати Заходу власні правила гри, вигідні такі «погрози» ІДІЛ.

Так, Кавказ, Урал і Поволжя, як територія РФ, де переважає мусульманське населення, – це потенційні вогнища напруженості путінської ім-

перії, за певних умов там можливий вибух. А щоб йому запобігти, можна під приводом боротьби з проникненням агентури ІДІЛ розгорнути репресії щодо потенційно неугодних і небезпечних для кремлівського режиму елементів і цілих соціальних груп. Чим не зручний привід? Краще не придумаш. Кому вигідно? Знову ж таки лише Кремлю.

Тепер багатостраждальний Крим. Із чого б це іділівцям його згадувати? Це що, суб'єкт міжнародного права чи частина РФ? Це окупована Росією територія суверенної України. Згадування Криму в «погрозах» – це добрий привід для подальшої мілітаризації окупованого півострова й посилення репресій проти кримських татар. Кому це вигідно? Кремлю вигідно.

Повернімося до Сирії. Тут РФ цілком може використати «погрозу» ІДІЛ на свою адресу для ескаляції воєнних дій і підсилити бомбування. Або навіть піти на проведення наземної операції, а можливо, й повномасштабної війни на Близькому Сході (у Сирії та Іраку). Передумови для цього є. Не випадково ж Чорноморський флот РФ організував постійний «міст», за допомогою якого забезпечує режим Б. Асада й російське угруповання в Сирії через порти Тартус і Латакія всім необхідним для війни. Тоннаж, що був у розпорядженні російських адміралів уже в жовтні, коли інтенсивність бойових дій була не такою високою, як останнім часом, виявився недостатнім, у зв'язку з чим довелося навіть придбати в Туреччині вісім старих транспортних суден. Ці морські путінські конвої зайняли масштабним перевезенням у Сирію авіабомб, снарядів, ракет, бронетехніки, військ та інших «гуманітарних вантажів» російського виробництва, включаючи пере-

кидання військ. А там, де є війська, не обійтися без втрат. Незважаючи на засекреченість такої інформації в «мирний час», відомо, що Севастополь регулярно приймає «двохсотих» із числа військових РФ, які воювали в Сирії. Насамперед морських піхотинців-кримчан, у тому числі наших співвітчизників, котрі перейшли на бік окупантів навесні 2014 року.

Водночас експерти не виключають і реалізації Москвою сценарію відходу із Сирії, де її участь виявилася й провальною у військовому плані, й витратною в економічному, й прогративною в політичному. Та й немає в ослабленій санкціями й низькими цінами на нафту експортозалежної економіки Росії достатнього ресурсу для великої війни. А прихильникам сирійської кампанії з числа потенційного електорату Путіна фактичну капітуляцію Кремля пояснюватимуть «погрозами терактів» і навіть як чергову перемогу «гіганта думки». На тлі російськомовного відеоролика, який досить вчасно з'явився на ресурсі ІДІЛ, й російського пасажирського літака, що впав на Синаї, це видаватиметься дуже переконливим. До речі, з російським літаком теж не все до кінця зрозуміло.

Згорання військової присутності РФ у Сирії може прикриватися організованим і керованим із Москви порушенням перемир'я на Донбасі аж до зриву Мінських домовленостей. Можливо, ми сьогодні вже спостерігаємо ознаки дій Кремля саме в цьому напрямі. Адже коли потрібен зручний привід, його в Кремлі не шукають, а створюють, цинічно не рахуючись ні з чим, навіть із життями своїх співвітчизників. Напевно, Кремль виходить із твердження, що переможців не судять. А треба, щоб таких-от «переможців» судили. У Гаазькому трибуналі.